

TRÔNG TRỜI ĐÊM

ĐK. Con bần khoản trông trời đêm, bập bênh thuyền

trôi xa bến, sóng nước chập chùng, bóng tối mịt mùng,

ngại ngần con biết hướng về đâu? Vươn hai tay lên nguyệt

xin, một niềm cậy tin yêu mến, nấp bóng Mẹ hiền

thoáng hết muộn phiền, nhẹ nhàng thuyền lướt sóng canh thâu.

A 1. Nhìn năm tháng phai màu con lao lung trong những cơ

2. Lân đi giữa gian trần con bơ vơ thua ngã bao

3. Ngàn nguy khó trong đời trông thiên cung sao quá cao

cầu khổ sầu nào ai thấu. **B** Lòng xao xuyên trăm đường,

lần vẫn nhìn Mẹ kêu khẩn. Được nương bóng Mẹ hiền,

vời hỏi chừng nào đi tới. Mẹ ơi biết bao người,

ôi Trinh Vương nhân ái khôn lường khẩn cầu Mẹ xót thương.

con an vui quên hết ưu phiền bởi tình Mẹ vô biên.

trong đau thương không nói nên lời nữ nào Mẹ bỏ con.